

have Lov til at gøre en almindelig Betragtning gældende, som vistnok deler Opponenterne fra os andre, der er for Overenskomsten. Det forekommer mig, at Opponenterne i det hele taget er besjælet af en gennemgaaende Pessimisme, medens jeg for mit Vedkommende — og jeg tror ogsaa adskillige andre, der slutter sig til mig paa dette Omraade, snarere lader os lede af Optimisme med Hensyn til denne Overenskomsts Virkninger i Fremtiden. Der er to Maader at se paa saadanne Ting, som ikke ligger absolut klart for; der er jo ingen af os, som kan bevise, som kan svørge paa, at saadan og saadan vil denne Sag forløbe. Men naar der er saadan Usikkerhed for Haanden, er der dem, der siger med det gamle franske Ord: *Dans le doute, abstiens toi* — i Tvivlstilfælde afhold dig fra at gøre noget; og der er det andet Standpunkt, som siger, at man skal give den og den Situation the benefit of the doubt. Denne sidste Retning bekender jeg mig til og bekender mig til det Syn med Hensyn til alle disse Forhold Landene imellem, at man bør se paa dem med en sund Optimisme og ikke med en noget for tilbageholdende Pessimisme, for jeg tror ikke, der kommer noget godt ud af dette sidste. Jeg tror navnlig ikke, der kommer noget godt ud af at bebrejde en anden Nation saa meget, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har gjort ved den sidste Behandling af denne Sag i Rigsdagen, hvor han udtalte: „Denne Sag er tillige som et rent dansk Anliggende et beklageligt Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det er for det danske Folk at samles til en national Enhedsfront. En Splittelse som den, vi er Vidne til i denne Sag, er efter min Mening et beklageligt Tegn paa Svaghed, et Tegn paa, at det danske Folk i nogen Maade mangler et sundt nationalt Instinkt.“ Mine Erfaringer gaar ud paa akkurat det modsatte. Saaledes som jeg har kunnet observere det danske Folk udefra i mine tidligere Virksomheder, gaar mine Erfaringer akkurat i modsat Retning. Her igen er jeg Optimist. Jeg har den allerstørste Tiltro til den sunde Sans i det danske Folk, og jeg vil i hvert Fald ikke være med til at anklage det danske Folk for Mangel paa et sundt nationalt Instinkt. Jeg tror, vi netop befinder os i en Periode, hvor der er særdeles gode Chancer for, at vi kan danne en national Enhedsfront paa et særdeles godt og varigt og rationelt Grundlag, og i den Henseende kan jeg sige, at den nuværende Regering intet som helst vil forsømme for at fremme dette.

N. Neergaard: Ogsaa jeg anser det for rigtigst, at de forskellige Enkeltbetragtninger, der er fremført, finder deres videre Drøftelse i Udvalget, og jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Zahle mente, at der i Forslagets Artikel 3 ingen Indrømmelse var givet. Der er givet den Indrømmelse, at man fra begge Sider anerkender, at Jagt og Fiskeri ikke maa drives paa hensynsløs Maade o. s. v.; det er noget, der er syndet imod tidligere; nu er det anerkendt fra den norske Regerings Side. Naar det ærede Medlem Hr. Zahle mente, at der i det andet Stykke af Artikel 3 var etableret en vis Samregering i Østgrønland mellem Danmark og Norge, saa er dette ganske urigtigt. Der er henpeget paa Ønskeligheden af, at hvert Land for sig fastsætter saadanne Regler, der kan sigte til at hindre Udryddelsen af sjældne eller nyttige Dyrearter, men der er aldeles ikke Tale om nogen Samvirken i saa Henseende.

Hvad Artikel 8 angaar, er det rigtig nok, at Norge har tiltraadt den Tillægs-overenskomst, hvorefter man i Spørgsmaalet om Fortolkningen af Traktaten skal lade Sagen afgøre med bindende Virkning for begge Parter af den internationale Domstol, men dette vilde jo aldeles ikke kunne finde Sted, hvis der ikke var nogen Traktat. Jeg ser Fordele ved Traktaten deri, at man derved fra norsk Side bliver bundet til at underkaste sig Afgørelser af Domstolen i Haag, for saa vidt der er Tvivl om Udførelsen af de Bestemmelser, der her er givet. Jeg fastholder mine Udtalelser om det uheldige ved paa Forhaand at kaste Spørgsmaalet om Suveræneteten ind til international Afgørelse, hvor man har fuldkommen rodfæstet og gyldig Overbevisning om sin Suverænetetsret, og denne Ret er anerkendt af alle Magter, ogsaa den, man eventuelt skulde strides med. Men det siger jo paa ingen Maade, at jeg ikke mener, at man ogsaa i internationale Spørgsmaal kan gaa til Domstolene for at hævde sin Ret. Hvis der sker noget Brud paa ens Ret, gaar man til Domstolene.

Det ærede Medlem Hr. Holstein advarede imod at gaa paa Akkord med Uretten. Det gør man aldeles ikke ved denne Traktat. Denne Traktat slutes under fuld Hævdelse fra Danmarks Side af dets gode Ret, og den slutes under Forudsætning af denne gode Ret, hvilket ogsaa fremgaar deraf, at som alle Delegationens Medlemmer vil kunne bevidne — og som det ogsaa frem-